

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2281/2534

ป.อ. มาตรา 2 (4), 157, 200, 309, 310

ป.วิ.อ. มาตรา 93, 163, 164, 192, 220

คำฟ้องโจทก์มีได้บรรยายถึงองค์ประกอบอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 200 การเพิ่มเติมเฉพาะบทมาตรา 200 ในคำขอท้ายฟ้อง จึงไม่มีผลทำให้ศาลลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าวได้กรณีไม่มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องได้ จำเลยละเว้นไม่จับกุมผู้ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณจราจรแม้เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ แต่จำเลยมิได้กระทำไปโดยมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ส.บอ.จำเลยซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจว่าโจทก์หยิบอาวุธปืนสั้นออกมาจากรถ การที่จำเลยตรวจค้นรถโจทก์จึงเป็นการกระทำโดยมีเหตุอันสมควรที่จะตรวจค้น มิใช่เป็นการกลั่นแกล้งโจทก์การกระทำของจำเลยเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังและทำให้โจทก์ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อหาดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งเจ็ดเป็นเจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช ใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 ได้ร่วมกันใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ขณะที่โจทก์ขับรถยนต์จะเข้าจอดในซอยบริเวณหน้าโรงแรมไทยไฮเต็ล อันเป็นทางสาธารณะที่เจ้าพนักงานกำหนดให้เป็นทางเดินรถทางเดียว ขณะเดียวกันนั้นมีหญิงคนหนึ่งขับรถยนต์ผิดกฎจราจรย้อนสวนทางเดินรถมาขวางหน้ารถยนต์ของโจทก์และให้สัญญาณให้โจทก์ขับรถหลีกเลี่ยงทาง เมื่อโจทก์ไม่ยอม หญิงคนดังกล่าวได้แจ้งให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 จับกุมโจทก์ เมื่อโจทก์ชี้แจงว่าไม่ได้กระทำความผิดแต่หญิงคนนั้นเป็นฝ่ายผิด จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบละเว้นไม่จับกุมหญิงคนดังกล่าว กลับกลับตรวจค้นรถยนต์โจทก์โดยไม่มีหมายค้นและไม่มีเหตุอันสมควร และจับกุมโจทก์แล้วควบคุมไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช กล่าวหาว่ามีอาวุธปืน พาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต ใช้อาวุธปืนขู่ขู่ให้ผู้อื่นตกใจกลัว ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงาน ซึ่งเป็นความเท็จทั้งสิ้น การหน่วงเหนี่ยวกักขังของจำเลย เป็นเหตุให้โจทก์ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ขณะที่โจทก์ถูกควบคุมอยู่บนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 ได้ใช้ให้จำเลยที่ 6 ทำร้ายร่างกายโจทก์ โดยใช้มีดตบชกต่อยที่ท้องบริเวณหน้าอก และจับศีรษะโจทก์กระแทกกับตู้เหล็กสำหรับเก็บเอกสาร เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับอันตรายแก่กาย มีบาดแผลที่ศีรษะและนิ้วมือ ทั้งนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 รู้เห็นเป็นใจ มิได้ห้ามปรามจำเลยที่ 6 ในการทำร้ายร่างกายโจทก์ การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการปฏิบัติและละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ และจำเลยทั้งเจ็ดได้ร่วมกันนำโจทก์ไปคุมขังในห้องคุมขังของสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนครศรีธรรมราช โดยจำเลยทั้งเจ็ดทราบอยู่แล้วว่าโจทก์มิได้กระทำความผิด อันเป็นการหน่วงเหนี่ยวกักขังโจทก์เป็นเหตุให้โจทก์ต้องปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ในวันเดียวกันจำเลยที่ 1 และที่ 3 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารบันทึกรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ได้ร่วมกันบันทึกข้อความลงในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีรับรองเป็นหลักฐานว่า โจทก์มีอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต พาอาวุธปืน

เข้ามาในเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุอันสมควร ต่อผู้ขัดขวางเจ้าพนักงานในการปฏิบัติตามหน้าที่ และใช้อาวุธปืนข่มขู่ผู้อื่นให้ตกใจกลัว โดยจำเลยที่ 1 และที่ 3 รู้อยู่แล้วว่า ข้อความดังกล่าวเป็นความเท็จ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162, 295, 309, 310, 83, 84, 91

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งเจ็ดให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162, 391 ประกอบด้วยมาตรา 83, 84, 91 จำเลยที่ 2 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ประกอบด้วยมาตรา 83, 91 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 162 ประกอบด้วยมาตรา 83, 86, 91 จำเลยที่ 6 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 391 ประกอบด้วยมาตรา 83, 91 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 6 ตามมาตรา 157 และมาตรา 391 และการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 3 ตามมาตรา 157 และมาตรา 162 เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามมาตรา 157 ซึ่งมีโทษหนักที่สุดตามมาตรา 90 จำเลยทั้งเจ็ดเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ปราบปรามผู้กระทำความผิดกลับปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเสียเอง สมควรลงโทษสถานหนักเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป ฐานเป็นเจ้าพนักงานละเว้นการจับกุมนางสาวพิพรรณ ทองสมัคร อันเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 คนละ 1 ปี ฐานเป็นเจ้าพนักงานตรวจค้นโจทก์โดยไม่มีเหตุอันสมควรอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 คนละ 2 ปี ฐานทำร้ายโจทก์อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 6 คนละ 3 ปี ฐานไม่ห้ามปรามจำเลยที่ 6 อันเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำคุกจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 คนละ 2 ปี ฐานเป็นเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 ฐานเป็นผู้สนับสนุน 2 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 9 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 5 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 7 ปี จำคุกจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 มีกำหนดคนละ 2 ปี และจำคุกจำเลยที่ 6 มีกำหนด 6 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์และจำเลยทั้งเจ็ดอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 391 ประกอบด้วยมาตรา 84 จำเลยที่ 6 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157, 391 การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 6 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 157 ซึ่งมีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 6 คนละ 3 ปี จำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 7 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ให้ลงโทษจำคุกคนละ 2 ปี สำหรับจำเลยที่ 7 ให้รอการลงโทษจำคุกไว้มีกำหนด 3 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ข้อหาอื่นให้ยก

โจทก์และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาในศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อที่โจทก์ฎีกาว่า ศาลชั้นต้นควรอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องตามคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2530 โดยเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 200 ในคำขอท้ายฟ้อง แต่ศาลชั้นต้นไม่อนุญาต และยกคำร้องตามรายงานกระบวนการพิจารณาลงวันที่ 2 ธันวาคม 2530 คำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวจึงไม่ชอบนั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำฟ้อง โจทก์มิได้บรรยายถึงองค์ประกอบอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 200 มาด้วย ดังนั้นการเพิ่มเติมเฉพาะบทมาตรา 200 ในคำขอท้ายฟ้อง จึงไม่มีผลทำให้ศาลลงโทษจำเลยตามบทมาตราดังกล่าวได้ กรณีไม่มีเหตุสมควรที่จะอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องได้ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ยกคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องของโจทก์นั้นชอบแล้วฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ข้อที่โจทก์ฎีกาว่า นางสาวพีพรรณ ทองสมัคร ขับรถฝ่าฝืนสัญญาณจราจรโดยขับรถยนต์ จาเลที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 พบเห็นแล้ว ไม่ทำการจับกุม จึงเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องในข้อหานี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 เป็นการไม่ชอบนั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การละเว้น ไม่ทำการจับกุม เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบก็จริง แต่จำเลยมิได้กระทำไปโดยมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องในข้อหานี้จึงชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ข้อที่โจทก์ฎีกาว่า การตรวจค้นรถโจทก์ จาเลที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 กระทำไปโดยมีเจตนาถ่มน้ำแก้ม ไม่มีเหตุอันสมควร จะตรวจค้น การตรวจค้นจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องในข้อหานี้เป็นการไม่ชอบนั้น ในข้อนี้จำเลยมีนางสาวสุภาพร ทองสมัคร มาเบิกความยืนยันว่า เห็นโจทก์หยิบอาวุธปืนสั้นออกมาจากรถโจทก์ นางสาวสุภาพรเห็นดังนั้นจึงบอกให้นางสาวพีพรรณไปแจ้งตำรวจ เมื่อ จาเลที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 มาดูที่เกิดเหตุ นางสาวสุภาพรก็แจ้งให้จำเลยดังกล่าวทราบ นอกจากนี้จำเลยก็ยังมีนางสาวพีพรรณ ทองสมัคร และนางสาวสุนีย์ จิตราช ซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุมาเบิกความสนับสนุนอีกด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งนางสาวสุนีย์ไม่เคยรู้จักโจทก์มาก่อน จึงไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่านางสาวสุนีย์จะแก้มเบิกความปรักปรำโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่านางสาวสุภาพรได้บอกแก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 ว่าโจทก์หยิบอาวุธปืนสั้นออกมาจากรถโจทก์ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 6 ตรวจค้นรถโจทก์จึงเป็นการกระทำโดยมีเหตุอันสมควรที่จะตรวจค้น มิใช่เป็นการถ่มน้ำแก้มโจทก์ การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยชอบ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อนี้จึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

โจทก์ฎีกาเป็นข้อสุดท้ายว่า จำเลยทั้งเจ็ดร่วมกันหน่วงเหนี่ยวกักขังและทำให้โจทก์ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ข้อนี้ศาลฎีกาเห็นว่าความผิดกระทงนี้ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ จึงเป็นกรณีที่ห้ามมิให้คู่ความฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา(ฉบับที่ 17) พ.ศ. 2532 มาตรา 13 และโดยที่มิได้มีการอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาได้ตามมาตรา 221 แต่อย่างใด ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย

และวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ในปัญหาข้อเท็จจริงว่า คดีฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ถึงที่ 6 ได้กระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย และศาลอุทธรณ์วางโทษเหมาะสมแล้ว

พิพากษายืน

(สวิน อักษรายุธ-ประคนธ์ พันธุ์วิชาติกุล-ชาติศักดิ์ ธรรมศักดิ์)

(ไม่มีข้อมูล)

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

(ไม่มีข้อมูล)

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น

(ไม่มีข้อมูล)

หมายเหตุ

(ไม่มีข้อมูล)